

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permisiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour

SECȚIA A PATRA

CAUZA CEACHIR c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 11712/04)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

15 ianuarie 2008

DEFINITIVĂ

15/04/2008

Această hotărâre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Ceachir c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), întrunită în cadrul unei camere compuse din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Josep Casadevall,

Giovanni Bonello,

Kristaq Traja,

Stanislav Pavlovschi,

Ján Šikuta,

Päivi Hirvelä, *judcători*,

și Lawrence Early, *Grefier al Secției*,

Deliberând la 11 decembrie 2007 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 11712/04) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de doi cetățeni ai Republicii Moldova, dl Gheorghe Ceachir și dl Ion Ceachir („reclamanții”), la 9 martie 2004.

2. Reclamanții au fost reprezentați în fața Curții de către dl Vladislav Gribincea, de la „Juriștii pentru drepturile omului”, o organizație non-guvernamentală cu sediul în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său la acea dată, dl Vitalie Pârlog.

3. Reclamanții au pretins că dreptul lor la un proces echitabil a fost încălcat prin omisiunea Curții Supreme de Justiție de a aduce vreun motiv pentru repunerea în termenul de depunere a recursului.

4. Cererea a fost repartizată Secției a Patra a Curții. La 28 octombrie 2005, Președintele acestei Secții a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia.

5. Atât reclamanții, cât și Guvernul au prezentat observații cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei și satisfacția echitabilă.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamanții, dl Gheorghe Ceachir, care s-a născut în anul 1931, și dl Ion Ceachir, care s-a născut în anul 1940, locuiesc în Chișinău și, respectiv, Bălți.

7. În anul 1949, părinții reclamanților au fost persecutați de către autoritățile comuniste. Proprietatea lor a fost confiscată, iar ei au fost deportați în Siberia.

8. În anul 1989, ei au fost reabilitați.

9. La 2 august 2002, reclamanții au intentat o acțiune împotriva Ministerului Finanțelor („Ministerul”), solicitând compensații pentru confiscarea proprietății părinților lor.

10. La 27 mai 2003, Judecătoria sectorului Rîșcani a hotărât în favoarea reclamanților și a obligat Ministerul să le plătească compensații în mărime de 150,500 lei moldovenești (MDL) (8,988 euro (EUR) la acea dată) fiecăruia. Ea a emis și un titlu executoriu. Ministerul a depus apel.

11. La 14 august 2003, Curtea de Apel Chișinău a respins apelul și a menținut hotărârea judecătorească din 27 mai 2003. Reprezentantul Ministerului nu a participat la ședință.

12. La 29 august 2003, Ministerul a depus la Curtea Supremă de Justiție un recurs datat cu 28 august 2003.

13. Bazându-se pe articolele 437 și 438 ale Codului de procedură civilă („CPC”) (a se vedea Dreptul intern relevant de mai jos), la 15 septembrie 2003, vicepreședintele Curții Supreme de Justiție a restituit Ministerului cererea de recurs pe motivul neplății de către acesta a taxei de stat. El a mai informat Ministerul că acesta putea să depună recurs repetat după înlăturarea neajunsurilor și cu respectarea celorlalte cerințe stabilite de lege.

14. La 1 octombrie 2003, executorul judecătoresc al Direcției Rîșcani de Executare a Deciziilor Judiciare a primit titlul executoriu din 27 mai 2003 și, la 7 octombrie 2003, a cerut Ministerului să-l execute.

15. La 18 noiembrie 2003, Ministerul a informat executorul că el a depus recurs împotriva deciziei judecătorești din 14 august 2003 și că el va executa titlul executoriu doar după examinarea recursului de către Curtea Supremă de Justiție.

16. Între timp, după cum se pretinde, la 13 noiembrie 2003, Ministerul a expediat o scrisoare Curții Supreme de Justiție în care a susținut că, potrivit Legii taxei de stat, acesta era scutit de la plata taxei de stat la depunerea cererii de recurs.

17. La 8 decembrie 2003, Ministerul a depus la Curtea Supremă de Justiție un nou recurs împotriva deciziei judecătorești din 14 august 2003. Conținutul acestuia era identic celui din 29 august 2003 și avea aceeași dată la care a fost întocmit de către Minister – 28 august 2003. Ministerul nu a cerut repunerea în termenul de depunere a noii cereri de recurs, precum nu s-a referit nici la chestiunea privind taxa de stat.

18. La 20 mai 2004, reclamanții au depus la Curtea Supremă de Justiție referința lor la recursul Ministerului și au susținut, *inter alia*, că acesta a fost depus cu omiterea termenului de atac.

19. La 26 mai 2004, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul Ministerului, a casat hotărârile judecătorești din 27 mai și 14 august 2003 și a dispus rejudecarea cauzei de către Judecătoria Sângerei. Curtea Supremă a menționat expres în decizia sa că Ministerul a depus recursul la 8 decembrie 2003.

20. La 4 octombrie 2004, Judecătoria Sângerei a admis în parte acțiunea reclamanților și a obligat Ministerul să le plătească compensații de câte MDL 36,250 (EUR 2,402 la acea dată) fiecăruia. La 22 octombrie 2004, reclamanții au depus apel la Curtea de Apel Bălți.

21. Printr-o decizie din 7 decembrie 2004, Curtea de Apel Bălți a respins cererea de apel a reclamanților pe motiv că a fost depusă cu omiterea termenului de atac. Reclamanții au depus recurs împotriva acestei decizii.

22. La 13 aprilie 2005, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul, a casat decizia din 7 decembrie 2004 și a dispus rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Bălți.

23. La 7 iulie 2005, Curtea de Apel Bălți a respins apelul reclamanților depus împotriva hotărârii judecătorești din 4 octombrie 2004. Ei au depus recurs la Curtea Supremă de Justiție.

24. La 9 noiembrie 2005, în cadrul procedurilor în fața Curții Supreme de Justiție, reclamanții au cerut retragerea cererii lor de recurs și încetarea procesului. La aceeași dată, cererea lor a fost admisă, iar procesul încetat.

25. La 16 ianuarie 2006, reclamanții au depus la Curtea Supremă de Justiție o cerere de revizuire a deciziei acesteia din 9 noiembrie 2005, prin care aceasta a încetat procedura. La 24 mai 2006, cererea lor a fost respinsă.

26. La 17 iulie 2006, executorul judecătoresc a solicitat Ministerului să execute hotărârea Judecătoriei Sângerei din 4 octombrie 2004.

27. La 11 august 2006, Ministerul a depus apel împotriva hotărârii judecătorești din 4 octombrie 2004, iar acesta a fost respins printr-o decizie irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 7 februarie 2007 ca depus cu omiterea termenului de atac.

28. La 28 martie 2007, executorul judecătoresc a executat hotărârea judecătorească din 4 octombrie 2004 și a plătit fiecărui reclamant câte MDL 36,250.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

29. Prevederile relevante ale Codului de procedură civilă sunt următoarele:

„Articolul 254. Hotărârile judecătorești definitive și irevocabile

(1) Rămân definitive hotărârile judecătorești:

...

b) emise în primă instanță, supuse apelului, după examinarea pricinii în apel, în cazul în care apelul este respins;

...

(2) Rămân irevocabile hotărârile judecătorești:

a) emise în primă instanță, după expirarea termenului de atac;

b) emise în primă instanță, atacate în apel sau recurs, după examinarea pricinii în recurs, în cazul în care recursul este respins; ...

Articolul 433. Temeiurile inadmisibilității recursului

Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

...

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434...

Articolul 434. Termenul de declarare a recursului

(1) (...) Recursul declarat în termen de două luni de la data pronunțării sau înștiințării [părții] se consideră depus în termen.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Articolul 437. Cuprinsul cererii de recurs

...

(2) La cererea de recurs trebuie să se anexeze dovada de plată a taxei de stat (...).

Article 438. Restituirea cererii de recurs

...

(2) Dacă cererea de recurs nu corespunde prevederilor art.437 ori s-a depus fără plata taxei de stat, instanța, printr-o adresă semnată de președintele sau vicepreședintele colegiului respectiv, o restituie în termen de 5 zile.

(3) Restituirea cererii de recurs nu împiedică declararea repetată a recursului după lichidarea neajunsurilor și respectarea celorlalte reguli stabilite de lege pentru declararea lui.”

30. Legea taxei de stat (nr. 1216), din 3 decembrie 1992, prevede următoarele:

„Articolul 4. Înlesnirile vizând taxa de stat

(1) Sunt scutiți de plata taxei de stat în instanțele judecătorești:

...

(12) autoritățile publice centrale, organele centrale de specialitate ale administrației publice (...) la înaintarea acțiunilor privind protecția intereselor patrimoniale ale statului, și la contestarea hotărârilor instanțelor judecătorești; ...”

31. Codul civil din 12 iunie 2003, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„Articolul 619. Dobânda de întârziere

(1) Obligațiilor pecuniare li se aplică dobânzi pe perioada întârzierii. Dobânda de întârziere reprezintă 5% peste rata dobânzii prevăzută la art. 585 [rata de refinanțare a BNM] dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Este admisă proba unui prejudiciu mai redus.

(2) În cazul actelor juridice la care nu participă consumatorul, dobânda este de 9% peste rata dobânzii prevăzută la art. 585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Nu este admisă proba unui prejudiciu mai redus.”

ÎN DREPT

32. Reclamanții au pretins că dreptul lor la un proces echitabil, garantat de articolul 6 § 1 al Convenției, a fost încălcat prin faptul că, la 26 mai 2004, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul Ministerului chiar dacă acesta era tardiv. Partea relevantă a articolului 6 § 1 este următoarea:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil ... într-un termen rezonabil, ... de către o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege, care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil”

I. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

A. Pretențiile reclamanților cu privire la neexecutarea hotărârii judecătorești din 27 mai 2003

33. În cererea lor inițială, reclamanții s-au plâns de ingerința în drepturile lor garantate de articolele 6 § 1 și 14 ale Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție prin neexecutarea hotărârii Judecătoriei sectorului Rîșcani din 27 mai 2003. Totuși, în observațiile lor cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei, ei au informat Curtea că nu mai doreau să mențină aceste pretenții. Prin urmare, Curtea nu le va examina.

B. Pretenția cu privire la recursul depus cu omiterea termenului

34. Guvernul a declarat că reclamanții și-au pierdut statutul de „victimă”. El a susținut că, având în vedere faptul că, la 9 noiembrie 2005, reclamanții au retras cererea lor de recurs și au solicitat Curții Supreme de Justiție să înceteze procesul, trebuie considerat că ei și-au exprimat acordul cu suma compensației acordate de Judecătoria Sîngerei la 4 octombrie 2004 (a se vedea paragrafele 20 și 24 de mai sus).

De asemenea, Guvernul a declarat că, la data depunerii acestei cereri la Curte, potrivit prevederilor Codului de procedură civilă al Republicii Moldova, dl Gheorghe Ceachir nu era autorizat să-și reprezinte fratele în fața Curții. Guvernul a cerut Curții să respingă cererea depusă de dl Ion Ceachir, pe motiv că aceasta nu a fost depusă la Curte în modul corespunzător.

35. Reclamanții nu au fost de acord cu obiecțiile Guvernului și au susținut că, având în vedere că pretenția lor se referea la casarea ilegală a hotărârii judecătorești din 27 mai 2003 ca urmare a unui recurs depus cu omiterea termenului, autoritățile naționale nu au recunoscut violarea Convenției și nici nu le-au plătit vreo compensație pentru această casare ilegală. Reclamanții au considerat că obiecția Guvernului privind retragerea recursului lor ridică o chestiune cu privire la neepuizarea căilor de recurs interne. Ei au susținut că, în cazurile în care este vorba de casarea unei hotărâri judecătorești irevocabile, derularea ulterioară a procedurilor redeschise ilegal este irelevantă.

În al doilea rând, la 21 aprilie 2006, dl Ion Ceachir a informat Curtea că, la data depunerii cererii, fratele său, dl Gheorghe Ceachir, și reprezentantul său, dl Vladislav Gribincea, au avut acordul lui să acționeze în numele lui și să inițieze proceduri în fața Curții.

36. Curtea reamintește că „casarea unei hotărâri judecătorești irevocabile este un act instantaneu care nu creează o situație continuă,

chiar dacă atrage după sine o redeschidere a procedurilor” (a se vedea *Frunze v. Moldova*, nr. 42308/02, 14 septembrie 2004). Urmează a fi notat că pretenția reclamantilor se referă la casarea ilegală a hotărârii judecătorești din 27 mai 2003, menținută la 14 august 2003 de către Curtea de Apel Chișinău, și nu la suma compensației acordate de către instanțele judecătorești naționale pentru confiscarea proprietății părinților lor. Prin urmare, ea respinge prima obiecție a Guvernului și consideră că chestiunea privind legalitatea redeschiderii procedurilor la 26 mai 2004 de către Curtea Supremă este legată de examinarea fondului cauzei. Prin urmare, ea va examina această chestiune împreună cu fondul.

În ceea ce privește cea de-a doua obiecție invocată de Guvern, Curtea reiterează că „reprezentantul reclamantului trebuie să prezinte o „procură sau o autorizație scrisă de a acționa”. O simplă autorizație scrisă ar fi valabilă pentru procedurile în fața Curții, doar dacă s-a dovedit că aceasta a fost făcută fără înțelegerea și acordul reclamantului” (a se vedea *Velikova v. Bulgaria*, nr. 41488/98, § 50, ECHR 2000-VI). Din conținutul scrisorii din 21 aprilie 2006 (a se vedea paragraful 35 de mai sus), Curtea consideră că nu există dubii privind înțelegerea și acordul dlui Ion Ceachir de a-și menține cererea.

37. Prin urmare, Curtea respinge obiecția Guvernului.

C. Concluzia cu privire la admisibilitate

38. Curtea consideră că pretențiile reclamantilor formulate în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției ridică chestiuni de drept care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului și că niciun alt temei pentru a le declara inadmisibile nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea declară aceste pretenții admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestor pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

39. Reclamantii s-au plâns, în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției, de casarea de către Curtea Supremă de Justiție a hotărârii Judecătoriei sectorului Rîșcani din 27 mai 2003, fără însă a prezenta vreun motiv pentru admiterea recursului depus cu omiterea termenului.

40. Guvernul a susținut că Ministerul a depus recursul la 29 august 2003, adică în termen. El a declarat că, prin scrisoarea sa din 13 noiembrie 2003, Ministerul a clarificat chestiunea taxei de stat (a se vedea paragraful 16 și paragraful 30 din dreptul intern relevant de mai sus) și că recursul din 8 decembrie 2003 a fost o reiterare a celui din 29

august 2003. Deoarece Curtea Supremă de Justiție a adus motive suficiente în decizia sa din 26 mai 2004 pentru admiterea recursului Ministerului, Guvernul a considerat că nu a avut loc vreo încălcare a drepturilor reclamanților garantate de Convenție.

41. Curtea observă că principiile generale care se aplică cazurilor de acest gen au fost expuse în hotărârea Curții în cauza *Melnic v. Moldova* (nr. 6923/03, §§ 41-43, 14 noiembrie 2006).

42. Urmează a fi notat faptul că, potrivit articolului 434 al CPC, recursul se declară în termen de două luni, termen care nu poate fi restabilit. Acest termen se calculează de la data pronunțării hotărârii judecătorești sau de la data înștiințării părților. După cum este prevăzut în articolul 254 al CPC (a se vedea paragraful 29 de mai sus), în cazul omiterii acestuia, hotărârea devine definitivă și irevocabilă.

43. În această cauză, Curtea notează că reprezentantul Ministerului nu a fost prezent la ședința de judecată a Curții de Apel Chișinău din 14 august 2003 (a se vedea paragraful 11 de mai sus). În lipsa vreunei probe prezentate de părți privind data la care Ministerul a aflat despre decizia judecătorească din 14 august 2003, Curtea este gata să considere data indicată pe cererea de apel a Ministerului drept dată la care acesta a aflat despre decizie și de la care începe calcularea termenului de două luni (a se vedea paragrafele 12 și 17 de mai sus). Prin urmare, termenul în care Ministerul putea să depună recurs a expirat la 29 octombrie 2003.

44. Guvernul susține că, la 13 noiembrie 2003, Ministerul a expediat o scrisoare Curții Supreme de Justiție pentru a clarifica chestiunea taxei de stat. Se pare însă că scrisoarea a fost expediată cu omiterea termenului prevăzut de articolul 434 al CPC (a se vedea paragrafele 16 și 40 de mai sus). Mai mult, articolul 434 prevede clar că termenul de două luni nu poate fi restabilit.

45. Curtea atrage deosebită atenție faptului că, în ciuda obiecției formulate de reclamanți la 20 mai 2004, potrivit căreia recursul Ministerului a fost depus cu omiterea termenului de atac, Curtea Supremă de Justiție nu a adus vreun motiv pentru respingerea acesteia și, aparent, a tratat-o ca irelevantă.

46. În final, Curtea notează că, la 26 mai 2004, Curtea Supremă de Justiție a menționat expres că a examinat recursul depus la 8 decembrie 2003, și nu recursul Ministerului din 29 august 2003.

47. Curtea reamintește că situații similare au fost deja examinate în hotărârile *Popov v. Moldova* (nr. 2), (nr. 19960/04, § 53, 6 decembrie 2005) și *Melnic* (citată mai sus, §§ 40 și 41), în care s-a constatat că, prin neaducerea vreunui motiv pentru prelungirea termenului de depunere de către pârâți a unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile reclamanților la un proces echitabil.

48. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției, iar obiecția preliminară a Guvernului (a se vedea paragraful 36 de mai sus) urmează a fi respinsă.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

49. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înantelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

1. Datoria în temeiul hotărârii judecătorești

50. Reclamanții au pretins câte MDL 114,250, reprezentând diferența dintre suma acordată prin hotărârea Judecătoriei sectorului Rîșcani din 27 mai 2003 și suma de MDL 36,250, care deja le-a fost plătită (a se vedea paragraful 28 de mai sus).

51. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă și a declarat că, prin retragerea recursului, reclamanții au acceptat suma compensației acordate de Judecătoria Sîngerei la 4 octombrie 2004. Primind câte MDL 36,250, pretențiile lor trebuie respinse.

52. În lumina constatării sale, potrivit căreia autoritățile au încălcat drepturile reclamanților prin casarea hotărârii judecătorești prin care acestora li s-au acordat câte MDL 150,500, și luând în considerație că ei au primit deja MDL 36,250, Curtea constată că reclamanții sunt încă în drept să primească câte MDL 114,250 (EUR 6,586), reprezentând restul sumei acordate de Judecătoria sectorului Rîșcani la 27 mai 2003.

2. Dobânda de întârziere

53. Bazându-se pe articolul 619 al Codului civil (a se vedea Dreptul intern relevant de mai sus), reclamanții au solicitat să le fie plătită dobânda pentru executarea întârziată a obligației pecuniare, și anume a sumei de MDL 150,500 acordată prin hotărârea judecătorească din 27 mai 2003. Potrivit metodologiei lor de calcul, dobânda care urma a fi plătită fiecărui reclamant era de EUR 7,278.99, și urma a fi calculată de la data pronunțării hotărârii judecătorești.

54. Guvernul nu s-a abătut de la poziția sa expusă în paragraful 51 de mai sus și a considerat pretențiile reclamanților neîntemeiate.

55. Curtea consideră că reclamanților trebuia să le fi fost cauzat un prejudiciu material ca rezultat al admiterii de către Curtea Supremă de

Justiție a recursului depus cu omiterea termenului. Luând în considerație legislația națională privind calcularea dobânzii de întârziere (a se vedea paragraful 31 de mai sus), Curtea acordă fiecărui reclamant câte EUR 7,279 cu titlu de compensație pentru dobânda ratată.

B. Prejudiciul moral

56. Referindu-se la hotărârea în cauza *Popov (nr. 2)* (citată mai sus), reclamanții au pretins câte EUR 3,000 cu titlu de prejudiciu moral suferit ca urmare a încălcării drepturilor lor garantate de Convenție.

57. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă de reclamanți și a declarat că ei nu erau în drept să primească vreo compensație.

58. Curtea consideră că reclamanților trebuia să le fi fost cauzat un anumit stres și frustrare ca urmare a încălcării drepturilor lor garantate de Convenție. Totuși, suma concretă pretinsă este excesivă. Făcând o evaluare în mod echitabil, Curtea acordă reclamanților solidar EUR 3,600 cu titlu de prejudiciu moral.

C. Costuri și cheltuieli

59. Reclamanții au pretins EUR 2,730 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața Curții. Ei au prezentat o listă detaliată, potrivit căreia onorariul perceput de avocat pentru o oră de lucru era de EUR 60 și au făcut referire la o decizie a Baroului Avocaților din Republica Moldova din 29 decembrie 2005, în care era prevăzut nivelul recomandat de remunerare a avocaților care reprezintă interesele reclamanților în fața tribunalelor internaționale. De asemenea, ei au prezentat o chitanță potrivit căreia, la 21 aprilie 2006, reprezentantul lor a primit MDL 41,402 (EUR 2,580). Suma pretinsă se datora faptului că cererea inițială a fost întocmită în privința neexecutării hotărârii judecătorești din 27 mai 2003. Ca urmare a deciziei Curții Supreme de Justiție de a admite recursul Ministerului, a fost necesară reformularea integrală a pretențiilor inițiale. În final, luând în considerație plata parțială a sumei de MDL 36,250, pretențiile privind satisfacția echitabilă au trebuit să fie prezentate repetat.

60. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă pentru reprezentare, susținând că Curtea nu trebuie să le acorde vreo compensație cu titlu de costuri și cheltuieli, deoarece aceste pretenții erau excesive.

61. Curtea reamintește că pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41 al Convenției, trebuie stabilit faptul dacă ele au fost realmente angajate, necesare și rezonabile ca mărime (a se vedea, spre exemplu, *Amihalachioaie v. Moldova*, nr. 60115/00, § 47, ECHR 2004-...).

62. În această cauză, având în vedere lista detaliată prezentată și complexitatea cauzei, precum și faptul că reprezentantul reclamanților a fost nevoit să reformuleze esențial cererea inițială, Curtea acordă reclamanților EUR 1,800 cu titlu de costuri și cheltuieli.

D. Dobânda de întârziere

63. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Rezervă pentru examinarea fondului* obiecția preliminară a Guvernului privind statutul de „victimă” al reclamanților;
2. *Declară* cererea admisibilă;
3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și *respinge* obiecția preliminară a Guvernului;
4. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamanților, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume, care să fie convertite în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărârii:
 - (i) câte EUR 6,586 (șase mii cinci sute optzeci și șase euro) cu titlu de prejudiciu material, reprezentând datoria în temeiul hotărârii judecătorești;
 - (ii) câte EUR 7,279 (șapte mii două sute șaptezeci și nouă euro) cu titlu de prejudiciu material, reprezentând dobânda ratată;
 - (iii) suma totală de EUR 3,600 (trei mii șase sute euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - (iv) suma totală de EUR 1,800 (o mie opt sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli; și
 - (v) orice taxă care poate fi percepută la sumele menționate mai sus;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de

Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantilor cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 15 ianuarie 2007, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte